

FÜGGŐSÉGEINK

Dr. Magai István

2022. május

ELŐSZÓ

A függőségeink számai általában a komfortzónánkon kívülre vezetnek, ezért is próbálunk a legtöbbször megszabadulni ahelyett, hogy bátran szembenéznénk velük. Jelen írásunkban a számtalan függőség közül először azokat vesszük szemügyre, amelyek a környezetünk és az életünk alapjait fizikai szinten meghatározzák, majd megnézzük, hogy meddig terjed a hatásuk, mit kezdhünk velük.

Olyan kalandra hívjuk a Kedves Olvasót, amely során számtalan titokzatosnak tartott össze-függést közösen felfedünk, és akár hegyeket is mozgathatunk, de nem ez lesz a csúcspont.

A szerzővel többször előfordult, hogy a műszaki fejlesztői munkája során elért egy olyan ponthoz, ahonnan addig nem tudott továbblépni, új összefüggéseket megérteni, amíg egy „külső” információ ki nem egészítette, át nem értelmezte a korábban tudottakat. Ezek a pillanatok megkülönböztetett, ünnepi alkalmakká váltak, mert a szaktudáson túli információk új távlatot nyitottak a teremtett világunk és az identitásunk megértésében.

Példát mutatunk arra, hogy egy ismert jelenség is okozhat meglepetést, ha a benne lévő információt alaposan kibontjuk. Pingpong labdát szinte mindenki pattogatott már asztalon. Ha egy erőmérő felületén tesszük ugyanezt, akkor jönnek a meglepő felfedezések: **Az ismétlődő események egyenként számolt hatásainak összege nem egyenlő a környezet felé kifejtett összhatással. A különbség a kapcsolt információ, vagyis a függőség hatása.** Aki itt a szívéhez kap ijedtében, az már sejt valami fontosat. Aki nem találja ijesztőnek a kiemelt mondatokat, az gondolkodjon el azon, hogy egy lassuló mozgással, az asztalon pattogó pingpong labdának az asztalra gyakorolt eredő hatása vajon nő, vagy csökken. A választ egy könnyen megismételhető kísérlettel adjuk meg, amely új alapokra helyezi az információról és a függőségekről alkotott ismereteinket. A fizikai, anyagi szinten értelmezhető információ szerteágazó következményei meglepő szintig eljutnak.

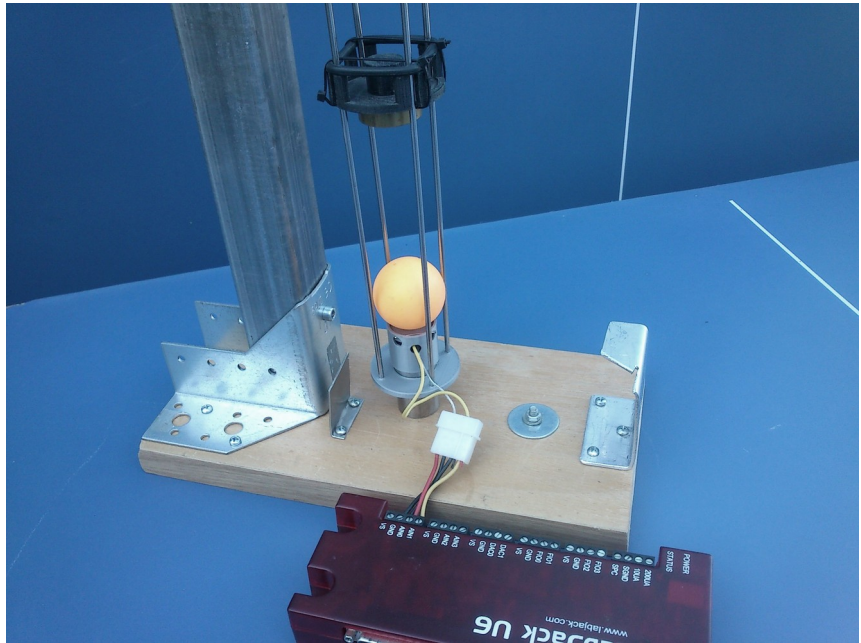
Kulturális, és biológia függőségek mentális hatásáról szoktunk beszélni, de arról ritkábban esik szó, hogy nem csak a cselekedeteinknek, hanem a mentális életünknek, a gondolatainkban megjelenő információknak is lehet hatása a fizikai függőségeinkre, a fizikai környezetünkre. Ez az apróságnak tűnő lehetőség nem jelent kevesebbet, mint azt, hogy függetlenül gondolkodó ember ugyanúgy nem létezhet, mint független molekula, fizikai tér, vagy galaxis sem.

(A következő két fejezet ijesztő lehet azoknak, akik utoljára a gimnázium elején találkoztak fizikai számításokkal. Nyugodtan ugorjanak át az Identitásunk forrása című fejezetre a 8. oldalon. Ha később hiányát érzi a fizikai alátámasztásnak, még visszatérhetnek.)

CSAK EGY PATTOGÓ LABDA

Az 1. ábra alapján egy olyan kísérletet mutatunk be, amelyet bárki otthon is megismételhet, ha kétélyei támadnának. Sokan tapasztalhattuk, hogy az asztalra ejtett pingponglabda egyre gyakrabban kopogva pattog, míg teljesen meg nem áll. Lassulva mozog a labda a veszteségek miatt. Ezt a folyamatot elemezzük egy adatgyűjtő és egy piezoelektromos erőmérő segítségével.

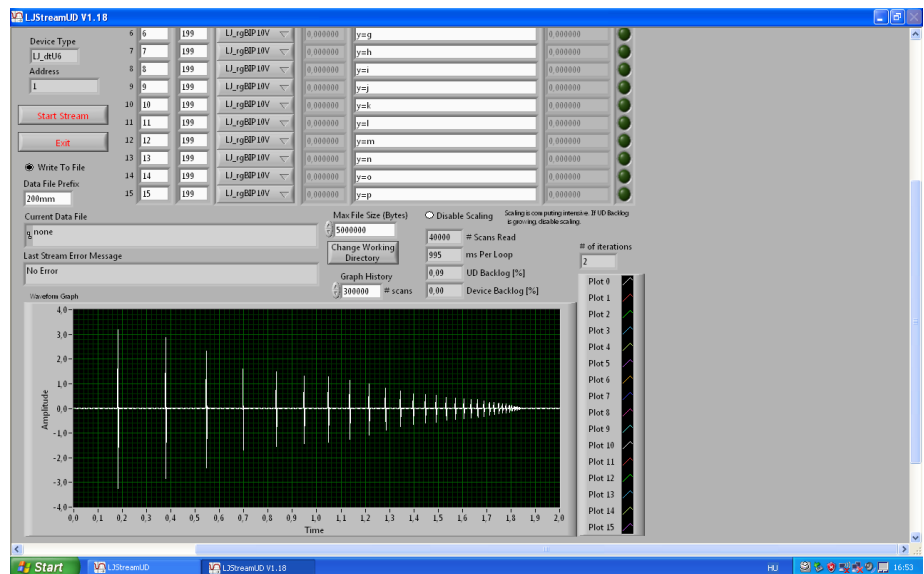
A felső ütközőnél elengedve, 80 mm magasról ejtünk egy pingpong labdát az erőérzékelőre. A négy függőleges vezetőrúd biztosítja a labda függőleges mozgását. A pattogás csökkenő amplitúdóval történik az erőmérő felületéről visszapattanva mindaddig, amíg a veszteségek következtében le nem áll a pattogás. Ez a folyamat 1,8 s alatt játszódik le a $h=80$ mm magasról ejtett labda esetén. Az alsó fém hengeren rögzítettük a piezoelektromos (dinamikus) erőmérőt, amely elektromos jelét adatgyűjtőn keresztül PC-vel dolgozzuk fel.

1. ábra Pingpongteszt

A 2. ábrán mutatjuk az erőhatással arányos feszültségelet az eltelt idő függvényében. Az időtengely feletti pozitív értékek az ütközőnek a labdára ható lassító erejét, a tengely alatti negatív értékek a visszapattanás gyorsító erejét mutatják az eltelt idő függvényében. (Az $m=2,8$ g tömegű pingponglabda az $mgh=1/2mv^2$ egyenlet szerinti $v=1,26$ m/s maximális sebessége és az ütközési folyamat $t=0,0004$ s hossza alapján az $Ft=mv$ impulzus-megmaradási egyenlettel számoljuk az első ütközés lassító erejének $F=8,82$ N átlagértékét. Az $F^*=1,414F=12,5$ N maximális ütközési erő egyenértékű a 2. és 3. ábrák 3,2 V amplitúdójával a közel szinuszos lefutás miatt.)

A 2. ábrán látható ütközések egyre kisebb amplitúdóval és kisebb szünettel követik egymást, mivel a labda egyre kevesebb mozgási energiával rendelkezik a felpattanások után. A kezdeti periódusidő a 30-ad részére csökkent az 1,4 s elteltével, vagyis a végén 30-szor gyakrabban pattant a labda az elsőhöz képest.

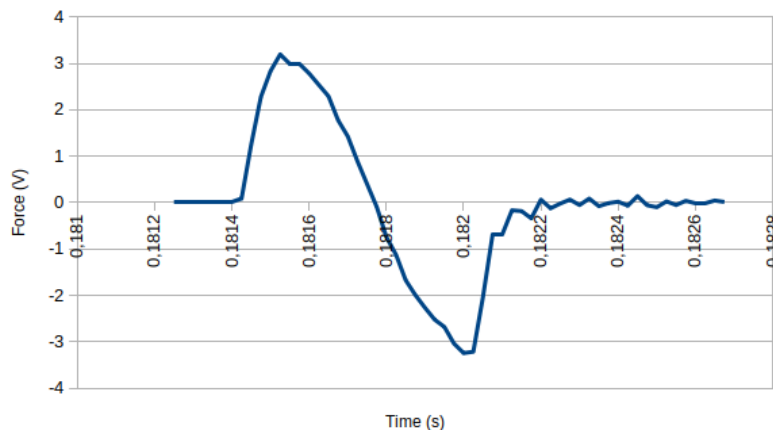

2. ábra Erőlefutás idő függvényében 80 mm-es ejtésnél

A 3. ábrán a kinagyított erő-idő függvényt mutatjuk a 80 mm-es ejtés utáni első ütközésnél. A többi görbe is ehhez hasonló lefutású, csak kisebb amplitúdójú.

Eredmények:

A labda által leadott impulzus nagyságát megkapjuk, ha az időfüggvény pozitív részét idő szerint integráljuk. A függvény negatív részének integrálja a visszakapott impulzust adja. A kettő különbsége a deformációs veszteség. Az alábbi táblázatban a 80 mm-es ejtés pattogási időtartamából 2 egyenlő részt kivágunk. Az első szakasz 0,08775 s-nál kezdődik. Az egyes időszakok alatt a labda által az érzékelőnek átadott impulzussorozat nagyságát a szakaszon végzett numerikus integrálással számoljuk a vett minták alapján. (A labdának visszaadott impulzusok mérése is járható út lenne, de a becsapódás jele kevesebb zajt hordoz, mint a visszapattanásé.)

3. ábra Ütközés erő-idő függvénye 80 mm-es ejtésnél

Időszakasz:	0,08775 – 0,79375 s	0,794 – 1,500 s
Impulzussorozat integrál (Ns)	243	244

A két egyenlő, $t=0,706$ s hosszúságú időszakoson (0,5 %-os hibahatáron belüli pontossággal) egyenlő impulzussorozat integrálok adódtak, annak ellenére, hogy közben a labda ütközési max. impulzuserje a kezdeti 12,5 N-ról 2,23 N-ra csökkent. Ehhez tartozó mozgási energia csökkenési arány $12,5^2/2,23^2=31,4$ volt, amit a légellenállás és a deformációs veszteségek közösen okoztak. Ez az eredmény valószínűsíthető volt logikailag is, mert amíg a labda pattog, addig olyan impulzusokat kell visszakapnia az ütközési folyamatban a környezetétől, amelyek idő szerinti integrálja elegendő a gravitációval szembeni felemelkedéshez. A nyitott kérdés csak az volt, hogy közben változik-e az impulzussorozat integrálja. A mozgási energia jelentősen csökkent, míg a környezet felé megjelenő nyomás, vagyis az idő szerint összegzett/integrált impulzus nem változott.

Megemlítjük az ingyencek számára, hogy a szakirodalom is használja a gázmolekulák mozgási energiáját a molekulák halmaza által létrehozott nyomás leírására. Például Dr. Veress Árpád Hő- és áramlástan I.¹ tananyagában a kinetikus gázelmélet nyomás értelmezése fejezetben meghivatkozva az R. Clausius által megfogalmazott összefüggést, miszerint „a gáz nyomása az egységnyi térfogatban lévő molekulák haladó mozgásából számított mozgási energiájának összegével számítható”. Ezzel a hihetőnek látszó, elméleti meghatározással addig nincs problémánk, amíg a molekulák mozgási energiáját össze nem akarjuk adni. A molekulák a tér minden irányában mozoghatnak és időnként rugalmasan ütköznek. A nyomást egységnyi felületre szoktuk vonatkoztatni, aminek a gázmolekulák időnként nekiütköznek, és onnét visszapattannak. A nyomáson az egységnyi felületre gyakorolt átlagos erőhatást értjük, amely a pontmechanika területén gyakran használt mennyiség. Az átlagolás, vagy összegzés azért is „nehézkés”, mert az összes molekula egyszerre nem ütközik a falnak (a nyomásmérés kedvéért sem), így a fent idézett molekuláris mozgási energiák összege önmagában kevés ahhoz, hogy a környezetre gyakorolt hatást, vagyis a nyomást meghatározzuk. Azt is mondhatjuk, hogy a mozgási energia egy része rejtve marad az ütközések közötti időben. Ezt rejtett hőnek/energiának is gondolhatnánk, de ez sem lenne korrekt, mert akkor az ütközési folyamatokat ki kellene zárni belőle. További probléma, hogy mennyi ideig számláljuk, várjuk a mérő felületnek ütköző molekulákat, hogy összegezzük a mozgási energiájukat. A mozgási energia az ütközési folyamat során nullára csökken, majd újra megnő. Milyen hatással van ez az energiaátalakulási folyamat a környezetre? Ha a

1 Dr. Veress Árpád, Hő- és áramlástan I. Hótan 1. rész, BMEKORHA104, BME, 2019.02.04. P17-18.

molekulák közelebb vannak egymáshoz, vagyis kisebb az átlagos szabad ütközési távolság, akkor az ütközések gyakrabban következnek be akkor is, ha a „*haladó mozgásukból*” számított mozgási energiájuk nem változik. A gyakoribb ütközés nagyobb összegzett erőhatást, nagyobb nyomást jelent adott mintavételi időtartam alatt. Beláthatjuk, hogy R. Clausius fent idézett állítása a molekulák ütközési gyakorisága információ ismerete nélkül nem értelmezhető. Az ütközési gyakoriság információt nem pótolja az sem, ha az átlagos ütközési távolság és a kinetikus hőmérsékletből számolt mozgási energiával dolgozunk. Láthattuk, hogy a molekulák összes mozgási energiájának hatása egyszerre sosem jeleneik meg a nyomásmérő felületen, tehát annak csak egy kis része hozza létre a (statikus) nyomást. A kis részt az éppen ütköző molekulák és a szabadon mozgó molekulák aránya adja meg. Ezzel szemben az ütközési impulzussorozat idő szerinti integrálja arányos a nyomással, amiből az következik, hogy a mozgási energia és az ütközési impulzus nem alternatív, vagy egymásból levezethető mennyiségek, annak ellenére, hogy a folytonossági elvre épült szakirodalom jelentős része egyikből a másikat egyszerű összegzéssel tévesen levezeti. Az ismert szakirodalom sem megy bele mélyebben a nyomás kinetikus származtatásába, pedig később megmutatjuk, hogy ez a felületesség milyen zsákutcába vezet.

Fenti kitérő után a tesztünkhöz visszatérve, az ejtésből származó mozgási energia egy része a léghellenállási és deformációs veszteségekre fordítódott, amely a környezetbe távozott, de a labda maradék mozgási energiája, a gyorsuló pattogás miatt továbbra is változatlan statikus nyomást fejtett ki az erőérzékelőre, amely szintén a környezet része. A statikus nyomás a környezet felé mérhető potenciális energiának felel meg, amely nem csökkent a lassuló mozgás, de gyakoribb pattogás közben. A mérést más ejtési távolságokkal, és integrálási hosszokkal megismételve is azonos eredményt kaptunk. A megoldás kulcsa a kvantálási-információ. Kvantáláson az ismétlődő, diszkrét események sorozatát értjük.

Általánosítva: ha környezet általi fékezéssel csökkentett mozgási energiával pattogó labda ugyanolyan halmozódó hatást (impulzussorozat, nyomás, gyorsítás) fejt ki a környezetére, mint amit a kinetikus energia kivétele előtt kifejtett, akkor ebből az következik, hogy az egyedi ütközési események között, a környezet felé sűrűdással leadott (mozgási) energia, és a teljes impulzussorozattal a környezet felé biztosított potenciális energia nem összeadható (kivonható) mennyiségek.

A szokásos termodinamikai magyarázat: A pattogó labda a külső és belső súrlódásokkal energiát veszít, amely hővé ($Q=C_p m dT$) alakulva távozik a környezetbe. Amikor a helyzeti energiából létrejött mozgási energia ($mgh=1/2mv^2$) teljes mértékben hővé alakul, akkor a pattogás leáll. Ezen számítások kritikus eleme az állandó nyomáson vett fajhő C_p és a hőmérséklet változás dT meghatározása. Ennél a magyarázatnál a pattogás gyakoriságának nincs jelentősége. A pattogást kísérő statikus nyomás lefutására nincs is konzisztens elmélet. Ez a hiányosság az áramló közegekben lejátszódó energiaátalakító folyamatok esetében bonyolult empirikus elemekkel telerakott algoritmusokkal részlegesen pótolható.

A megismételhető és reprodukálható kísérletünk alapján kimondható, hogy kvantáló események gyakoriságának változása, vagyis a kvantálási-információ beszámítása nélkül nem lehet a környezet felé átadott, vagy onnan átvett energiát, vagy végzett munkát konzisztensen meghatározni. **A kvantáló elemeket tartalmazó rendszerekben nem beszélhetünk független anyagról, energiáról, információról.**

A kvantálási-információt nem bit, papírfecni, vagy memória hordozza, hanem maga az anyag tartalmazza és örökíti át egy folyamat során, diszkrét eseményről-eseményre. Azt is mondhatjuk, hogy egy pattogó labda, vagy sorozatos ütközésben részt vevő gázmolekula, vagy egy pulzáló égítést egy ütközése, pulzálása után még nem tudjuk, hogy az milyen halmozódó hatást (nyomást, munkát, gyorsítást...) fejt ki a környezetére, amíg a következő ütközések be nem következnek. A pingponglabdás kísérletnél láthattuk, hogy hiába csökkent a labda mozgási energiája a korábbi érték 31,4 -ed részére, az általa kifejtett impulzussorozat idő szerinti integrálja nem változott, vagyis a pattogással a környezetre gyakorolt hatása (statikus nyomása) sem változott.

AZ INFORMÁCIÓ ENERGIÁT ÉR

Egy ütközés a pontmechanika eszközeivel leírható. Ezt használtuk mi is a pontszerűnek tekintett, egy szabadsági fokkal mozgó pingponglabdára, de több ütközés így már nem írható le az ismétlődési információtól való függőség miatt.

Az ütközési sorozatból álló folyamat – elválaszthatatlanul – összekapcsolja, integrálja az anyagot, az energiát és az információt. Ez az integrálás nevezhető makró szintű, konzisztens-téridős folyamatnak. (konzisztens jelentése: minden elemében leszámaztatott, következetes, belső ellentmondásoktól mentes)

A jelenleg elterjedten alkalmazott téridő (tér-idő kontinuum) definíció², amely leginkább az idő és a tér dimenziók közös matematikai transzformálás³ jelenti, nem tartalmazza a beépült kvantálási-információt, ezért a valóságban nem lehet konzisztens. Kisarkítva úgy is fogalmazhatunk, hogy a „*téridő kontinuum*” egy elméleti segédeszköz, amelyet a szakemberek - A. Einstein óta - egyes jelenségek szemléltetésére, az átlagemberek pedig fantáziálásra használnak.

Ha az elvont (leszűkített) inercia rendszerben érvényes szabályokat, eljárásokat akarjuk a valóságban alkalmazni, akkor könnyen a science fiction területére tévedhetünk, ahol a valóság és fikció közötti határ elmosódik. Nem véletlen, hogy a kontinuitási elven felépült relativitási elméletek, és a kvantumelméletek között a mai napig szakadék tátong. A kontinuitási egyenletek nem jelenítik meg az anyagra jellemző kvantáló eseményekhez csatolt információ hatását, ezért számtalan (időnként több teleírt oldalnyi) empirikus paraméter és tényező szükséges a különböző mező- és téregyenletek korrekciójához, a valós eseményekhez igazításához.

A kvantálási-információ beépül az anyagi folyamatokba, ezért az anyaggal együtt, kézzelfogható eredményt produkál. Az anyagi rendszerbe épülő „*információs függőség*” megfogható, megmérhető, esetleg megehető, belelegezhető eredményt ad. A gázmolekulák változó gyakoriságú ütközése miatt tudunk kávé t gőzölni, Laval fúvókában hangsebesség feletti áramlást létrehozni, vagy egy tornádó forgatagában autóstól elrepülni.

A 6. oldalon található linken elérhető írásban számos példát hozunk fel arra, hogy az energia (munkavégző képesség) 150 éves értelmezése megreformálásra szorul, mert a kapcsolt kvantálási-információ fizikai hatásával is számolni kell. A munka-hő egyenérték felfedezésével túlhaladottá váltak a korábbi hőanyag (kalorikum) elméletek, de napjainkig megmaradt a fiktív hő és fajhő fogalmak alkalmazása, amely eleve ellehetetleníti konzisztens elméletek megalkotását.

A valóságban csak kvantáló elemekből (elektron, atom, molekula, elektromágneses sugárzás, keringő égitestek...) épülő rendszerekkel, a kvantálási-információt átörökítő eseménysorozatokkal találkozhatunk a nano méretektől kezdve az égitestekig bezárólag, ezért mondhatjuk, hogy a kvantálási-információ elég széles körben meghatározó jellemzője az anyagi világunknak, legtöbbször mégsem ennek tudatában kezeli a szakmai gyakorlat a problémákat. Elvileg nincs gond azzal, ha a taszító hatást, vagy ütközéseket egységnyi felületre vonatkoztatjuk. Ekkor nyomást kapunk, de a taszító hatás csak elméletben állandó. A valóságban a gázmolekulák ütközési sorozatát kellene átlagolni térben és időben, amely elvileg is lehetetlen vállalkozás. A gyakorlat ezért a közelítés jól bevált módszerét alkalmazza, de ennek az az ára, hogy a kvantálás információs függése rejtve marad, pedig az adott felületre nagyobb nyomást hoz létre ugyanaz a v sebességgel mozgó m tömegpont az átadott impulzussal ($I=mv= Ft$), vagy az átadott mozgási energiájával ($E=1/2mv^2$) ha az ütközés gyakrabban ismétlődik.

2 Szabados B. László, Száz éves az általános relativitáselmélet, www.matud.iif.hu/2015/06/03.htm

3 Matolcsi Tamás, Téridőmodellek, 2012. p.69. <http://szofi.elte.hu/pdf/jeget>terido>

A kvantálási-információ független az egy eseménnyel átadott mozgási energiától, vagy az átadott impulzustól, de befolyásolja a környezet felé kifejtett összegzett hatást, ami lehet nyomásváltozás, kifejtett mechanikai munka, vagy gyorsuló mozgás is.

A termodinamikában egy állapotváltozásban a munkaközeg energiaváltozását szétbontjuk egymástól elválasztott belső (hő) energiára és a rendszeren végzett külső munkavégzésre. E két mennyiség változásának összege adja az entalpia megváltozását, amellyel leggyakrabban az energiaátalakító folyamatokat jellemezzük. A másik kulcsmennyiség, az entrópia bevezetésével, numerikus eljárásokat alkalmazunk a termodinamika területén, miközben a kvantáló folyamatok információtól való függése rejtve maradt. Nem véletlen, hogy az egyes jelenségeket leíró termodinamikai számítások bővelkednek empirikus adatokban, közelítő eljárásokban, amelyeket „szakmai konvenciók” tartanak életben.

Az „*entrópia*” fogalma R. Clausius óta változatos pályát futott be. A kontinuitási/ekvipartíciós gyökerei miatt gyakran pontatlannak bizonyul a valóságos folyamatok leírásában, ezért is terjed a „*rendezetlenség*” fogalma, amely nem energetikai mennyiség, de jelzi az anyagi világunknak a jelenleg ismert rendszerekből kilógó részét.

Az ismétlődő mozgásokra, molekuláris ütközésekre, keringő, pulzáló égitestekre, és más kvantáló eseményekre is hasonló szabályok kell, hogy vonatkoznak, mert az eltérő méret, vagy a kölcsönhatás erőssége önmagában nem indokol különbségtételt. Az ismétlődések gyakorisága, és annak változása megváltoztatja a környezet felé kifejtett hatást, és ezzel az anyagi jellemzők jelentős részét is.

A természetben található több jelenséget, amelyek a pattogó labdával kapcsolatos tapasztalatainkkal, és általánosabban fogalmazva, a kvantálási-információról írtakkal összhangban vannak. Ezekről a jelenségekről részletesen írunk a DOI: 10.13140/RG.2.2.30923.41761 számú, „Kreatív fizika 5” című írásunkban, amely letölthető a https://www.researchgate.net/publication/345087043_KREATIV_FIZIKA_5 honlapról.

Pingpongozás közben előfordul, hogy a pattogó labdát pingpongütővel le akarjuk szorítani az asztalhoz, hogy megállítsuk. Ilyenkor tapasztalhatjuk, hogy a labda mozgásánál jelentősen lassabb leszorítás közben lassul ugyan a labda mozgása a veszteségek következtében, de a csökkenő távolság miatt gyakoribbá válik a kopogás, miközben fokozni kell a leszorító erőt, mert a pattogás „*felkeményedik*”. A leszorítóerő növekedése abból adódik, hogy a pattogási távolság egy külső kényszerrel korlátozva, erőteljesebben csökken, mint a szabad pattogás súrlódás alapján létrejött csökkenése lenne. A kényszerített csökkenés okozza a korábbinál gyakoribb pattogást, és ezzel a megnövekedett impulzussorozat integrál értéket, vagyis a megnövekedett nyomást. A nagyobb erőszükségletre vonatkozó észrevételünknek így megvan a fizikai alapja.

A szakirodalomból⁴ ismert jelenség, hogy a szigetetlen csőben áramló, a környezetének a cső falán át hőt leadó gáz össznyomása (megállítási nyomása) és statikus nyomása megnő lehűlés hatására a lokális hangsebesség alatt. Pontosan úgy viselkednek a lassuló gázmolekulák, mint a pingpongütővel leszorított lassuló pingponglabdánk, csak az ütő helyett a tökéletesen rugalmas ütközések térítik vissza a molekulákat. A lehűléstől (kinetikus hőmérséklet csökkenés) egymáshoz közelebb kerülő, mozgási energiát vesztő gázmolekulák közül nem csak többen, hanem gyakrabban is ütköznek az egységnyi mérő felütnek a vizsgált időtartam alatt.

Ezt a jelenséget empirikus adatokkal szokták⁵ számolni, mert a kvantálási-információ szerepe eddig nem került terítékre, pedig a pingpongos kísérletünknel láttuk, hogy „*az információ energiát ér*”. A termodinamikai számításokban jelenleg a hő(energia), mint rejtett/tárolt energiapótlék biztosítja az energiamérleg teljesülését, de a számítása a fiktív fajhő és hőmérséklet segítségével nem lehet konzisztens. A kvantálási-információt pótló entrópia és hőenergia használata okozza számos kvantummechanikai esemény

4 A P. Balachandran, *Gas Dynamics for Engineers, Indian Space Research Organisation, Trivandrum, New Delhi 2010. P 152. Problem 1.*

5 Lengyel Lajos, Max-Planck-Institut Für Plasmaphysik, BME, ARA 1993. 6.P.2-es pontja

termodinamikai értelmezhetetlenségét, amely események a kvantálási-információ bevezetésével konzisztensen leírhatók makró méretben is. (Erre példákat mutatunk a fent jelzett linken elérhető írásunkban.)

Sok millió ember, sok fizikus és mérnök pingpongozott már életében, és lehetősége lett volna arra, hogy felfedezze a pattogásban rejlő kvantálási-információ szerepét, de nem találtunk erre vonatkozó publikációt.

Az információ anyagi jelentőségét tovább gondolva nem találunk olyan pontot, ahol érvénytelennek kellene nyilvánítanunk megállapításainkat. Az egymással ismétlődően függőségben mozgó elemi részecskékből összetevődő makró anyagi rendszerek, majd az öröklött információt tovább örökítő DNS láncok, az élő szövetek, élőlények, élő emberek tovább viszik a kapott információs rendszert, amely az ismert anyagi rendszerünk elválaszthatatlan része. Az elemi részekből felépülő anyagi-információs rendszert a különböző szakemberek általában nem kérdőjelezzik meg. Még az is hihető számukra, ha a fizikai szintű függőségek hatást fejtenek ki a bonyolultabb struktúrákban (a materializmus is ilyen elmélet a lét elsődlegességével a tudattal szemben), de az a feltevés, hogy az információ visszafelé, alacsonyabb strukturális szinten is meghatározó legyen, a tudományok fő sodrában jelenleg lenézett idealizmusnak számít. (materialista terminológiával: „*a tudat határozná meg a léte?*”)

Az élő emberek gondolkodása, döntései hogyan tudnák meghatározni a molekulák ütközéseit? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához egy dolgot kell csak tisztázni: Ha az anyagi folyamatok eredménye az információ átörökítése, és az információ nem egy opcionális játékszer, akkor a gondolatunk, közléseink magukon viselik a múltbeli információ-vezérelt anyagi világ sajátosságait. Nem csak a fizikai (materiális) cselekedeteink hatnak az anyagi világunkra, hanem a pingpongos kísérletünk tanulságai alapján kimondhatjuk, hogy az információ átadás, a közléseink, gondolataink is hatnak az anyagi világunkra materiális és energetikai szinten is.

Információ-vezérelt anyaghalmazban létezőnk? Akár ezt is mondhatjuk, de az emberi gondolatok hatása elég kicsinek tűnik ahhoz, hogy sok változást érzünk el. Talán ezért is maradt rejtve ez a függőség. A műszaki, fizikai tudományokban szeretjük, ha egy teszt tetszőlegesen megismételhető és reprodukálható. Az emberi gondolatok hatása nem éppen ilyen. Persze, ha éppen jókor vagyunk jó helyen, és azt gondoljuk, mondjuk, vagy tesszük, ami illeszkedik az információ-vezérelt rendszerünkbe, akkor „*hegyek is megmozdulhatnak*”, a fűvókából kiáramló gáz egyszer csak gyorsulni kezd, pedig korábban lassult a bővülő keresztmetszetben (Laval fűvóka). Míg, ha azt a kis információt elmulasztjuk kiadni, hozzátenni, akkor nincs hegyomlás, nincs gyorsulás. Marad a filozofálgatás, amely szintén nem hatástalan, csak nem olyan látványos.

Meg kell barátkoznunk azzal a ténnyel, hogy a legkisebb alkatrészünk működése, vagy a gondolatunk is tovaterjedő, anyagi következményekkel, függőséggel jár. Nem vagyunk függetlenek semmitől és senkitől!

A fizikai szintű információ és függőség, kötöttség eseményről-eseményre épül be a világunkba. Ez a beépülés az általunk ismert valamennyi anyagi formára érvényesnek tekinthető, ezért nincs hely, ahova elbújhatnánk a függőségek elől.

AZ IDENTITÁSUNK FORRÁSA

Fentiekből egyenesen következik, hogy anyag nem létezhet információ nélkül! Az információ valahogyan, valamikor bekerült az anyagi rendszerbe, és megörököltük. Az anyag és az energia valahogyan viszonyul a környezetéhez, amely kifelé irányuló hatást az anyag és energia jelenléte nem határozza meg teljes mértékben (determinisztikusan). **Az anyag és/vagy energia jelenlétéhez társul egy információ, amely folyamattá kapcsolja az egyedi jelenségeket, vagy eseményeket.** Az információ az anyagtól és az energiától elkülönülve hat, de az eredmény már elválaszthatatlanul örökíti át az anyagot, energiát és információt egy következő esemény leendő kiinduló pontjaként, ahol a környezetből eredő információ és a hozott információ kombinálódása hatására jön létre az újabb eredmény, amely a folyamat részeként újabb hatást gyakorol a környezetre.

Ez a folyamat nem tartalmaz folytonos idő dimenziót, de az események egymás utáni ismétlődése, kvantálása, illetve annak változása tartalmazhat időzítés információt, amely nem egy virtuális skálához viszonyítás, hanem valós események egymást követésének jellemzője, mint például a gázmolekulák ütközési gyakoriságának változása. (Ezért is hivatkoztunk korábban konzisztens-tér-időre, a hagyományos tér-idő kontinuummal szemben.) Ha most így működik az ismert világunk, akkor a valószínű kezdetétől fogva így kellett működnie.

A fenti okfejtésen kívül, a jelenleg széles körben elfogadott anyag-energia egyenértékűség is valószínűsíti a külső információ létét és szükségességét, mert mitől kezdene változni egy energiacsomag, vagy anyagi részecske, ha nincs külső hatás. Ha az anyagnak nem is, de az energiának tulajdonítanánk információközlési képességet, vagy hatást, akkor azzal megsértenénk az anyag-energia egyenértékűséget. Tehát a mindegyik hordozza az információt eset valószínűtlensége miatt marad az egyik se hordozza eset. Az anyagi folyamatokban lezajló változások esetén nem az anyag és nem az energia hordozza a beépülő információt, hanem az kívülről eredve épül be a folyamatba.

Az információ sajátosságaiból - többek között - az is következik, hogy nincs minden esetben szükség külső energiaközlésre, munkavégzésre ahhoz, hogy a környezetünket, vagy testünket reálisan változtassuk, vagy változtatni akarjuk. Az információ lehet egyszerű, amely elemi, vagy atomi szinten értelmezhető, de lehet összetett is, amely az emberi értelen túl a teremtői szóig, más szóval, Igéig⁶ terjed. Ha az anyagi világunk sem létezhet információ átadás nélkül, akkor miért pont a kreátor információközlését akarnánk kizárni? Ha van ilyen, akkor nyoma is van, csak fel kell ismernünk.

Miért juthat eszünkbe éppen a teremtés lehetősége, amikor az eredetünket kutatjuk? Tegyük fel, hogy nincs teremtés, nincs teremtő, akkor ki alkotta/helyezte bele az információt a világunkba? Egy ősi anyagi halmaz most is ugyanolyan lenne, és ugyanott helyezkedne el, ha nem lenne kapcsolt információval irányított folyamat, nem lennének függőségek. Más szavakkal: Ha az „*ősröbbanás*” nevű, legelterjedtebb keletkezés elméletre gondolunk, akkor az sem tekinthető kezdeti pontnak, mert már a keletkezési folyamatnak a része. A változást a kapcsolt információ határozza meg. **Az igazi kezdeti pont a változások előtti pont lehetne, de az meg mitől kezdene egyszer csak változni?**

Láthattuk korábban, hogy az átadott információ csak szaporodni, kombinálódni szokott, megsemmisülni, eltűnni nem. Akkor hol kereshetünk olyan kezdő pontot, amely előtt nem volt a ma ismert információ, utána meg egyszerre csak lett? Az "egyszerre" milyen hatásra történt? **Az "egyszerre létrejött" eseményre szoktuk mondani, hogy kreáció/teremtés. Ezt az egyszeri eseményt követheti egy folyamat, aminek része a világegyetem változása, vagy az emberi élet is.**

---

6 <https://szentiras.hu/SZIT/Jn1.1-18>.

Ha nincs örökölt részecskék és objektumok halmaza, és nincs általuk terjesztett információ, akkor még azt a kérdést sem fogalmazhatnánk meg, hogy van-e eredetünk. Ebben az esetben emberként nem is létezhetnénk, gondolkodhatnánk, szaporodhatnánk, de létezőnk és élünk, tehát a múltba nyúló folyamatot tagadó, jelenben kezdődő relativisztikus hipotézisek csak vágyálomnak tekinthetők.

Marad az a felismerés, hogy a létünk egy korábbi folyamat következménye, tehát nem lehetünk függetlenek a múltunktól, egymástól. A kérdés az, hogy csak kicsit függünk, vagy teljesen, vagyis determinisztikusan. Van lehetőségünk letérni a "pályáról"?

Erre a kérdésre sokan sokféle választ adtak már⁷. Ezekkel behatóan most nem tudunk foglalkozni, csupán egy olyan interpretációt emelünk ki, amelyik a kezdeti eseményre és az azt követő folyamatra konzisztens magyarázatot ad. A kreátort is megnevezi, és beszél az információs függőségünk minden lényeges szintjéről. Másik, ennyire komplex és évezredálló interpretációról nem tudunk.

Ez a kiválasztott 2000 évvel ezelőtti interpretáció arról közöl információt, hogy a teremtő Ige (kinyilatkoztatás, információ) akár közvetlen fizikai változásokat is létrehozhat az anyagi világban, sőt bárhol és bármekkora hatást gyakorolhat az általunk ismert anyagon és információn, anélkül, hogy eredet-, anyagmegmaradási-, vagy energetikai probléma adódna. Beleilleszkedik a világképünk réseibe, és ki is tölti azokat. Sokunk számára ez a közlés az igazán izgalmas interpretáció a világunkról és az identitásunkról, és nem a koppenhágai⁸, amely a kvantummechanika titokzatosságként (misztikusként) jegyzett egyik alapelmélete.

---

7 Árik Zsófia, Útban egy Folyamatteológia felé, https://academia.edu/3828038/Útban_egy_Folyamatteológia_felé?email_work_card=title

8 Székely László, Interpretációk a fizikában, real.mtak.hu/8586/7/Szekely-Laszlo-Interpretaciok-a-fizikaban.pdf P8.

A 2000 éves János evangéliuma 1.1-18 interpretáció:

¹*"Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.*

²*Ő kezdetben Istennél volt.*

³*Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.*

⁴*Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.*

⁵*A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.*

⁶*Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János.*

⁷*Ő tanúként jött, hogy bizonyítást tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa.*

⁸*Nem ő volt a világosság, de bizonyítást kellett tennie a világosságról.*

⁹*Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.*

¹⁰*A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt:*

¹¹*a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt.*

¹²*Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében,*

¹³*akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.*

¹⁴*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.*

¹⁵*János bizonyítást tett róla, és azt hirdette: Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.*

¹⁶*Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.*

¹⁷*Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jött el.*

¹⁸*Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt. "*

Alább az említett koppenhágai interpretáció egyik legismertebb interpretációját⁹ mutatjuk:

"A klasszikus és kvantumos világ egymás mellett létezik; különböznek egymástól, a kvantumvilágban van szuperpozíció, a klasszikusban nincs. A két világ csak a mérés folyamatában érintkezik egymással; ilyenkor véletlen választás történik, a Born-szabály megszabta valószínűségek alapján. Mi csak a világ klasszikus felét láthatjuk, a kvantumos világ csak árnyék."

A nem árnyékra, hanem kreációra alapozott/kreatív identitásunk számtalan információból, személyes tapasztalatból, külső hatásból állt és áll össze. Az információs folyamatok találkozásakor, vagy a döntési pontokon gyakran egy külső hatás, információ, felismerés köré rendeződnek a dolgok, gondolatok. Ilyenkor mindig történik valami, amelynek hatása tovaterjed, és egybefogva terjeszti a hozott és a kapott információt. A terjesztés lehet elemi, kreatív szintű információ, makró szintű téridő-operátor, lehet biológiai örökség, de lehet szellemi információ, tudás és nem utolsósorban lelki információ és kapcsolat hatása is. A változatos személyiségünk, jellemünk, viselkedésünk, gondolkodásunk több döntési ponton átjutva alakult és alakul, de a személyes felelősségünk megkerülhetetlen. A kapcsolati életünkkel itt nem tudunk foglalkozni, de egy rendező elvet célszerű megszívlelni: aki a teremtéssel kezdődött információs folyamatot tagadja, az

9 fizikaiszemle.hu/archivum/fsz0806/geszti0806.html

bármilyen tetszetős, esetleg népszerű elméletet alkot is, a közelébe sem kerülhet a kvantáló események sokaságából és sorozatából, az információ hatására felépülő világunk lényegének.

Az előzmények fontosak, és megmásíthatatlanok, de rajtunk múlik, hogy mit építünk rá, milyen lesz a folytatás. Napjainkban újra divatos az „*eltörlés ideológiája*”, amely abból az illúzióból indul ki, hogy a múlt eltörölhető. Korábban is voltak mozgalmak, ahol „*a múltat végképp eltörölni*” akarták, de csak újabb rabszolgaság lett a vége. Az egyéni, vagy a kollektív feledés még nem jelenti azt, hogy a múltbeli eseményeknek ne lenne hatása ránk. Esetleg zavar valakit, hogy a gondolataink, érzéseink nem vesznek el a semmiben, és következményei lesznek? Vajon miért rejtegetünk dolgokat, emlékeket, gondolatokat?

Ha kigondolunk valamit, esetleg azt meg is valósítjuk, akkor ezzel megváltoztatjuk a környezetünket, sőt önmagunk jövőjét is. Ehhez hozzájárulhat az az információ, amelyet a 2000 éves interpretáció bemutat, amely hat ránk, és hat az egész világra. Úgy is fogalmazhatunk, hogy olyan információ/Ige, amely hiányzik a jelen világunkból, de szükségünk van rá ahhoz, hogy a teremtési rendbe visszatalálva/visszailleszkedve, megelégedetten, reménységgel élhessünk.

A meglévő információ-vezérelt folyamat nem áll meg a jelenben, de hogyan változtathatunk a jövőnkön? Van döntési szabadságunk?

A szerző gyermekkorában számtalan karórát, zsebórát tönkretett, míg megtanulta, hogy mit és hogyan lehet megjavítani. Sokat javított az órák túlélési esélyein, amikor egy órás elmagyarázta, és megmutatta a bevált szerelési fogásokat. A világunk sokkal összetettebb, mint egy óra, mégis könnyedén belebarkácsolunk.

A következő fejezetekben elsősorban a személyes zónánkig elérő információs függőségeket, és a döntéseink zeg-zugjait tekintjük át.

SZÜLETÉS – ÚJJÁSZÜLETÉS

A fizikai jelenségekből kiindulva felvillantunk egy lehetséges pályát, ahol az élettelen anyagon, majd az élő szervezeteken át, a nyelvi közlésre alkalmas emberen keresztül megjelenő elemi információ tetten érhető. Mi történik, ha az elvonatkoztatásra képes ember, vagy a teremtő fent leírt igéje olyan információt hoz létre, amely eddig nem volt jelen az anyagi folyamatokban, az emberi kultúrát is beleértve?

Ha jó időben, jó helyen hozzuk létre/működésbe a megfelelő információt, szándékot, tettet, akkor a kitűzött cél megvalósítható. Ha valamit elhibázunk, akkor is lesz hatás, de nem az lesz, amit vártunk. Mérnökként szoktuk emlegetni: *„Ha már mindent megpróbáltál, és a berendezést nem tudtad üzembe helyezni, vedd elő a kezelési utasítást!”* Az életünk elég bonyolult alkotás. Kinek van hozzá használati, javítási utasítása?

Életünk során gyakran hozunk döntéseket. Ezek mind olyan információkat eredményeznek, amelyek a jövőnk befolyásolják. Vannak kellemes helyzetek, függőségek, és fájdalmas, kerülendő helyzetek. Bátran válogatni szoktunk a jónak és a rossznak gondolt dolgok, tényezők között, pedig a nullával egyenlő esélyünk van arra, hogy a létező legjobb döntést hozzuk meg. Mire jutunk a próbálgatással? Mondjuk, nem unatkozunk, de a többi eredményünkkel inkább nem érdemes dicsekedni.

Vágy-vezérelt emberek vagyunk, annak születünk, akik sokszor azt sem találjuk el, hogy nekünk mi a jó, a másik emberekről nem is beszélve. A fent idézett 2000 éves interpretáció szerint még a megfáradtának, megterhelteknek, kétségbeesetteknek, elveszetteknek is van más lehetősége. Az az információ, amelyet olvashatunk János írásában, olyan függőségről szól, amely a legkívánatosabbak egyike. Miért ne választanánk éppen azt? Olyan szeretetben, harmóniában lehet részünk, amelyet a születésünk óta nem tapasztaltunk. Ezért is hívhatjuk újonnan születésnek, vagy megtérésnek az elveszett otthonba.

Megelégedettek vagyunk a helyzetünkkel, magunkkal, a kilátásainkkal, a függőségeinkkel, vagy éppen ellenkezőleg? Mi dönti el, hogy mi az elég, a jó, a rossz? Úgy általában, vagy csak saját magunk számára? Miért számít egyszer az, hogy mi van a másikkal, a környezetünkkel, és miért nem számít máskor?

A szenvedés „tüze” mitől függ? Miért lehet boldog, megelégedett egy láb nélküli ember, és miért nem az, akinek több vagyona van, mint másnak? Van, aki az elégtelen körülményei miatt elégedetlen, van, aki a gazdagsága ellenére. A vágyaink csapdájában élünk. Ez olyan függőség, amelytől, ha akarunk, sem tudunk megszabadulni önerőből. Megváltóra van szükségünk, aki újjá tud, és újjá akar szülni, ha mi is azt akarjuk.

Ki nem akarja, hogy ez megtörténjen? A tapasztalat azt mutatja, hogy van olyan információs hatalom, olyan függőség, amely pont az ellenkezőjét hozza el azoknak, akik engednek neki. A bibliai megnevezései: kísértő, vádoló, ördög, sátán, szédobáló, embergyilkos, lázító, bukott angyal... Aki hozzá vonzódik, tartozik, számít a segítségére, az ne csodálkozzon, ha csapdába kerül.

Az egyik nagymamám és az édesanyám is halálosan betegen, fájdalmak között, boldogan készült a Megváltója országába, amely a halál után vár rá. A belőlük sugárzó békesség és reménység körülöttük mindenkit megérintett. Számukra a testi elmúlás nem a vég volt, hanem a kezdete egy másik létnek. Az életük során volt egy-egy pont, amikor tudatos függőségbe léptek a Megváltójukkal, és hozzá hűségesen, már itt a földön, boldogan, reménységgel élték az életüket a háborúk, ÁVH-s börtön, engedetlen gyerekek (az egyik a szerző volt) ellenére. E sorok írója, és felesége is reménységgel tekint a jövő felé. Majd a gyerekeink megállapíthatják, hogy a reménységünknek, hitünknek milyen alapjai voltak.

A hal a vízben érzi jól magát, a madár a levegőben, az ember pedig a teremtési rendben gondoskodva a rábízottakról. *„Megelégedéssel tölt el, ha a helyemen tudhatom magam. Jókor, jó helyen, felkészülve.”*

A Megváltótól származó kijelentés/információ találkozik az anyagi rendszerben átörökítettel, és együtt alkotja a teremtett világ struktúráját, és életét meghatározó folyamatot, amelyből most annyit láthatunk, hogy

az a teremtéssel kezdődött, és az újjászületéssel alapvetően megváltozik. Megváltás nélkül nem látunk pozitív jövőképet sem a magunk, sem más teremtmény számára, arról nem is beszélve, hogy az információ terjedés szabályai szerint fizikai hatása is van a megváltásnak/megtérésnek, amely a világképünk szerves része. Rajtunk múlik, hogy a Megváltóhoz kívánunk igazodni, vagy éppen a meghívást visszautasítva, ellene cselekszünk.

Az idő múlása nem változtat a folyamatokon, hanem azok a maguk információs függőségei szerint folynak, akár hasonlítjuk az események folyamatát valamilyen ismert időmérő folyamathoz, egy fiktív/virtuális keretben/inercia rendszerben, akár nem. (Zárójelben megemlítjük, hogy a kontinuumnak gondolt téridős elgondolások elméleti hibái következtében lehet oda-vissza időutazásokról, féreglyukokról ábrándozni, megtörtént eseményeket újra élni akarni. Ezzel szemben, a valóságot leíró konzisztens-téridőben lezajló információátadások nem visszafordíthatók.) Reverzibilis, megfordítható folyamatok létét az információ átadás folyamata kizárja, mert az egyszer elterjedt, továbbadott, kombinálódott, a folyamatba beépült információ nem semmisül meg.

Tudván, hogy az információ terjedése nem csak a DNS átadásával kezdődött, elveszti a jelentőségét az a vita is, hogy a földi élet itt alakult-e, ki, vagy valamilyen kozmikus test hozta magával valahonnan. Ha az élet folyamatát "*törzsfajlódásnak*" állítjuk be, akkor éppen azokat az információkat próbáljuk felülírni, amelyeket megöröklünk. Ha már a molekulák ütközése sem véletlen folyamat, akkor a több molekulából összeálló DNS által hordozott információ miért lenne kivétel?

Nem a "*törzs*", hanem a törzsfajlódás mítoszai mentek át az igazi evolúción, mert annak megalkotói mindig kikerültek egy problémát, és újabb elmélettel hidalták át a réseket. A világunk mitől fejlődne, ha csak nem fejlődésnek hívjuk a 2000 éves interpretáció információját? Ezt persze egy ateista nem ismerheti el, de milyen más külső hatást tudnánk előkaparni? Mi más gyakorolhat még hatást az élőlényekre? Egy elv, a „*kiválasztódás elve*”, vagy az "*életösztön*"? Aki ezeket tartja a "*fejlődés*" motorjának, az tegye mellé az információs forrást is. Ha nincs, aki válogat a készletből, a célokat kitűzi, akkor hogyan lehetséges egy kiválasztás/kiválasztódás, amely ne lenne információ útján bekódolva a természet egészébe?

Ki mondta azt, hogy jobb élni, mint meghalni, vagy azt, hogy jobb erősebbnek, gyorsabbnak, okosabbnak lenni? Ez a kérdés szinte sugallja azt a választ, hogy az egyedek maguktól még sorba állni sem tudnának a kiválasztáshoz, nem, hogy előnyt szerezni a másik egyeddel szemben! Nem csak az emberi vágyainkat vetítjük rá másokra? Tudomásunk szerint a Megváltó rendelkezik azzal az információval, amellyel bármit, bármikor felülírhat, és új folyamatokat elindíthat, vagy régieket megállíthat. Van ilyen eszköze/hatalma a "*kiválasztódásnak, vagy törzsfajlódásnak*"? Ha nincs, akkor bizony nem rúghat labdába az élet mérkőzésén.

Be kell látnunk, hogy még a reál tudományokat is több szinten átszövi az információ, és a szellemi, lelki, teremtői információ is éppen olyan szerves részévé válik az anyagi világunknak, mint a molekulák ütközésének hatását befolyásoló függőség. Sokszor vágyunk arra, hogy a gondolataink valósággá váljanak, és nem vesszük észre, hogy azok eleve a valóság részei az információs függőségek miatt, csak esetleg nem úgy, ahogy szeretnénk.

Nincs értelme véletlen eseményről ábrándozni, és nincs értelme misztikus fejlődést vizionálni. **Ami van, az nem véletlenül/előzmény nélkül lett! Az előzmény információjához társulhat a biológiai öröklés, az emberi információközlés és tevékenység, és kiegészítheti az újjászülető/megújító Ige/információ. Így együtt adhatják a továbbadott információt, amely akár "hegyek elmozdítását" is eredményezheti¹⁰ a helyreállt teremtési információs és kommunikációs egység következtében.**

Nincs tudomásunk független anyagi és lelki, vagy szellemi világról, amelyet a megörökölt és továbbadott információ ne kötné össze, ezért a teremtett világ tanulmányozása nem állhat meg a fizikai jelenségeknél.

---

10 Biblia, Máté, 17, 20

Ezek után nincs miért kétségbe vonnunk a teremtés tényét, ugyanis nem relativizálhatjuk a létünket, sorsunkat, jövőnket, tetteinket, gondolatainkat. Ez azt jelenti, hogy nincs hová bújnunk a Teremtő elől, ugyanúgy, ahogy a bibliai interpretációból¹¹ ismerhetjük!

Ha abból indulunk ki, hogy teremtmények vagyunk, akkor az anyagban, az életben és a közölt információkban lévő összes lehetőség a rendelkezésünkre kellene, hogy álljon. Így is lenne bizonyára, ha részesei lennénk a teljességnek - információs szempontból. Ez a teljesség azonban "elkerül" bennünket. Nem vagyunk a része. Ha az elődeink már nem "siklatták volna ki az információs vonatot", akkor most lenne miről beszélni, de ez a kisiklás már megtörtént. Nem az az igazi kérdés, hogy ki és mikor okozta az információs kisiklást. Az a bizonyos vonat már nincs rajta a teremtői kommunikációs pályán. Keseregni persze lehet, de tudunk rajta változtatni?

A Teremtővel megszakadt „meghitt” kommunikáció, és a világunktól való elidegenedés, betegség, halál, és azoktól való félelem a realitás számunkra. A hiányzó kommunikáció nem áll vissza külső információ/Ige becsatornázása nélkül.

Az elmúlt évezredekben sokan ráérezhettek az "elveszett paradicsom" jelentőségére, vagyis a teremtői kapcsolat visszaszerzésének szükségességére, de azt önerőből sem a Babel toronnyal, sem a vallásos cselekedetekkel nem lehetett visszaállítani. Egy megbízható módját ismerjük, azt amit a fent idézett 2000 éves interpretációjában olvashatunk. Aki az emberré tevő, de az ember által megtagadott többlet információt, függőséget adta korábban, az tudja pótolni, ha mi megteesszük annak érdekében, ami rajtunk áll.

Dönthetünk úgy is, hogy a teremtő rendjéhez igazodunk, miután újjászülettünk¹², és ezért "halljuk", átéljük az ehhez szükséges Igét/információt, de járhatjuk a magunk útját, ahol nem hallhatjuk, érthetjük a számunkra elkészített következő információkat, amelyek megóvnának az újabb kisiklástól, és elvezetnének a számunkra elkészített világba, amelynek jellemzője a „szerelem, öröm, békeesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség¹³”.

Dönthetünk úgy is, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy a világ szembeforduljon a teremtőjével, és elutasíthatjuk az újjászületés lehetőségét is, de ezzel egy olyan rohanó vonatra szállunk, amely már nem siklik ki, hanem gyorsulva, megállíthatatlanul egy szakadék felé rohan velünk. Kinek lenne ez jó?

Nem egy teremtői kiszúrás az, hogy a korábbi teremtői kapcsolatnak hátat fordító emberiség elvesztette a természetes, meghitt információ-cserélési/kommunikációs képességét a teremtőjével. Ha ezt a bibliai információt valaki nem is hiszi el, de azt senki sem vonhatja kétségbe, hogy nem úgy születünk, hogy a Teremtő eredeti akarata szerint élénk, vagyis képességeink szerint gondoznánk a ránk bízott környezetünket. Inkább pusztítjuk, és a környezetünkben élőket sem kíméljük. Lehet, hogy csak úgy általában vagyunk felelőtlenek/gonoszok, lehet, hogy egyes személyeket, vagy csoportokat pécézünk ki, valamely rosszakarat áldozataiként.

A fent idézett 2000 éves interpretáció arról tudósít, hogy kisiklott állapotot öröklünk szüleinktől, a világtól, a DNS molekuláinktól, az atomjainktól, de a lelki megtéréssel ez a helyzet orvosolható. A korábban nélkülözött teremtő/újjáteremtő információ, függőség hatása alá kerülünk. Aki ezt átéli, az nem akar bujkálni tovább sem a Teremtő, sem a Megváltó/újjáteremtő elől. Az emberi tudás, kommunikáció, tevékenység önmagában nem lehet teljes, mert a valós folyamatoknak a teremtő/újjáteremtő információja nem a mi kezünkben van. Azt kaphatjuk, és beépülhet az életünkbe, világunkba, ha úgy döntünk. Rajtunk áll, hogyan élünk a felkínált információval, függőséggel.

---

11 Biblia, 1Mózes 3, 8

12 Biblia, János 1,12-13

13 Biblia, Galata 5,22-23

INFORMÁCIÓS ÖNRENDELKEZÉS

Ahogy a fizikai létünkben párhuzamosan több függőség is létezhet, úgy a tudatos információ csere is több párhuzamos úton és módon történhet. A *"lelki újjászületés"* csodáját¹⁴ a szerző is ismeri a sok száz-millió, magát kereszténynek valló emberrel egyetemben.

Péter apostol 2. levelében olvashatjuk¹⁵: *„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt akarja, hogy mindenki megtérjen.”* Ez egybecseng azzal, ahogyan az információs kötöttségeinkről írtunk. A felkínált lehetőséggel élhetünk, és nem mi építjük fel, hanem készen kapjuk. Ez az elkészített pillanatban és módon történhet meg.

Pál apostol írja¹⁶: *„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson.”*

Jézus Krisztus segítsége nélkül nem lenne esélyünk, hogy vele, a megváltóval kapcsolatba kerüljünk. A Megváltó meghívásának elfogadása a választásunk, vagy döntésünk. Ha erről nem döntünk, akkor minden marad a régiben.

Vannak gondolatok, mondatok, amelyek megértése megoldhatatlannak látszó akadályba ütköznek. Ez nem funkcionális analfabetizmus, hanem rejtett tudás. Szükség van egy plusz információra, egy szeretetteljes közlésre, vagy éppen egy próbára, szenvedésre ahhoz, hogy életté, hatásos információvá, hasznos függőséggé válhasson számunkra és a világ számára.

Aki megérti, hogy Jézus érdeméért (Megváltó) Isten megtért gyermeke lehet, az élhet a felkínált lehetőséggel. Aki nem érti meg, az marad az információszegény állapotban.

A 2000 éves interpretáció szerinti hit nem elsődleges forrás, nem egy természetfeletti energia, hanem *„a reményelt dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés”*¹⁷. Az elsődleges információ az Ige, amely hat és cselekszik. Ha kell, akkor átír folyamatokat, hegyeket mozgat, tudást ad át, felemel, megítél, és reményt ad... A hit a kegyelmet gyakorló Megváltó megragadásának eszköze, amely az életünk lényegi részévé válik. *„Kegyelemből van üdvösségetek hit által”*¹⁸, tanítja Isten Igéje.

A hitről számtalan vallás és közösség ettől eltérő módon vélekedik. Azok a vallások és hitvallások, amelyek a hitnek (az *„igaz-hitnek”*) tulajdonítják az elsődleges szerepet az Isten Igéjével szemben, vagy ahelyett, azok kizárják köreikből a teremtett világunk információs folyamatait, és a függőségeink struktúráját. Ezzel az okozatot az ok elé teszik. Ennek az alapcserének a következményei lehetnek a véget nem érő hitviták, hitharcok, mert a szilárd alapot nélkülöző részigazságok nem vezetnek el a megtérési, vagy újjászületési ponthoz. Elvezetnek viszont a fikciók és a misztika világába, amely évezredek óta függőségben tart tömegeket. Ezzel szemben a 2000 éves interpretációban az Ige tanít a hitről, és nem a hit az Igéről.

Függőségeink egy része nem csak személyes, egyedi hatást fejthet ki. Vannak társadalmi csoportok, ahol a személyek a rájuk jellemző közös függőségekkel szerveződnek egygyé. A hétköznapi megnyilvánulásokból két olyan listát állítottunk szembe egymással, amelyek között ritkán fordul elő átfedés. Aki az egyikhez tartozónak vallja magát, az irtózik a másiktól. Nem írjuk oda a megnevezéseket, hogy azzal se befolyásoljuk a Kedves Olvasót. Azt szeretnénk, ha a *„gyümölcsseikről ismeritek meg őket”*¹⁹ tanács alapján azonosítanánk be mindkettőt. A két oszlopban olyan jellemzők találhatók, amelyek a saját oszlopukon belül

---

14 Biblia, 2Korintus 5,17-18

15 Biblia, 2Péter 1,9

16 Biblia, 1Tim 2,3-4

17 Biblia, Zsid 11.1

18 Biblia, Ef 2.8

19 Biblia Mt 7.16-20

működési egységet képeznek, de egyben a másik oszlopbeli párjának ellenpontjai is. A tapasztalatok szerint a két oszlop külön-külön önálló életet él.

erény	csábítás
önfeláldozás, szolgálat	önmegvalósítás, önzés, taposás
meggyőzés	zsarolás, kényszerítés
nyitottság	álarc
biztonságérzet	félelem
tiszta kéz	korrupció
igazmondás	hazudozás
szabadság	liberalizmus (mindent szabad - nekem)
jó	jobb
öröm	élvezetek
béketűrés	agresszivitás
szívesség	irigység
hűség	csalárdság
rend	zavarkeltés, zavarosban halászás
bűnbánat	más vádolása, rágalom
szerénység	nagyravágás
felelősség	kényszer

Az egyes oszlopok jellemzői nem mazsolázhatók ki kedvünk szerint, mert a „kötelező hűségről” a függőségek gondoskodnak. Egyik hozza a másikat... A jobb oldali oszlop vágyak által inspirált jellemzőket tartalmaznak, ahol a meglévővel elégedetlen, önközpontú, gátlás nélküli személyek a jellemzőek. A bal oldali oszlopra az „igazságot követve szeretetben”²⁰ hozzáállás a jellemző.

Közöttünk van, aki küldetésből cselekszik, és van, aki a saját céljait igyekszik megvalósítani. A Megváltóval létrejött meghitt kapcsolat, függőség vajon melyik irányba vezet bennünket?

Érdemes alaposan megfontolnunk azt, ha egyszer megismerhettük a teremtett világunk felépítését, a létünket, jövőnket, akkor mit tegyünk ezzel az ismerettel! A kérdés megválaszolásában segíthet: „*Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.*”²¹ Ez alapján úgy néz ki, hogy sok tennivalónk akad, kinek-kinek a képességei szerint.

A jelen írásunk figyelmes olvasásához, megértéséhez, következtetések levonásához nem mindegyik embertársunk rendelkezik kellő ismerettel, tapasztalattal. Van, aki elsősorban a kapcsolatokon keresztül éli meg a függőségeit, és az elméleti fejtegetések leperegnek róla. Aki kevéssé ismeri a függőségeinket, az sincs elveszve, mert a 2000 éves interpretáció szerint a mindent eldöntő függőség a megtérés eredménye, amely a kellő időben meghozott döntéssel válik valósággá számunkra. Dönteni pedig mindenki szokott...

---

20 Biblia Ef 4,15

21 Biblia Mt 7,12